

PRAKSISOVERSIGT · ERSTATNINGSRET

Praksisoversigt over arbejdsgivers erstatningsansvar for arbejdsulykker

Principalansvaret efter Danske Lov 3-19-2 og den skærpede culpa-norm over for egne ansatte

Version 2 · Opdateret 15. jul. 2026 · 50 afgørelser · 1988-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Arbejdsgiverens erstatningsansvar for personskade løber i to selvstændige spor. Det ene er principalansvaret efter Danske Lov 3-19-2 – den ulovbestemte hæftelse for skader, en ansat forvolder på tredjemand under arbejdets udførelse. Det andet er arbejdsgiverens eget pligtansvar over for sine egne ansatte, hvor arbejdsmiljølovens §§ 38, 42 og 45 om arbejdets udførelse, arbejdsstedets indretning og tekniske hjælpemidler i dag indgår direkte i culpavurderingen. Praksis fra Højesteret, landsretterne og byretterne viser en markant skærpet norm: manglende instruktion, mangelfuldt tilsyn og kendte, men uafhjulpne risici udløser næsten altid ansvar, mens egen skyld hos den tilskadekomne kun sjældent fører til nedsættelse. Ovenpå ligger arbejdsskadesikringslovens objektive grundforsikring, hvor et supplerende differencekrav efter erstatningsansvarsloven først kan rejses, når culpa er dokumenteret.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01 Arbejdsgiverens ansvar løber i to spor: principalansvaret efter Danske Lov 3-19-2 for ansattes skadegørende handlinger over for tredjemand, og arbejdsgiverens eget culpaansvar over for egne ansatte.
- 02 Principalansvaret forudsætter, at arbejdstageren selv har handlet ansvarspådragende – kan der ikke påvises culpa hos den ansatte, hæfter arbejdsgiveren ikke.
- 03 Arbejdsmiljølovens §§ 38, 42 og 45 udgør den centrale målestok for, om arbejdsgiveren har handlet uagtsomt over for sine egne ansatte.
- 04 Manglende eller utilstrækkelig instruktion er den hyppigst ansvarsudløsende faktor – medarbejderens erfaring fritager ikke arbejdsgiveren for instruktions- og tilsynspligten.
- 05 Det er ikke tilstrækkeligt at udlevere brugsanvisninger og opsætte advarselsskilte; arbejdsgiveren skal føre effektivt tilsyn med, at sikkerhedsforanstaltningerne faktisk virker efter hensigten.
- 06 En kendt og nærliggende risiko, som kunne have været fjernet med enkle og billige midler, udløser i praksis næsten altid ansvar.

- 07 Arbejdstilsynets administrative praksis – fx grænsen på ca. 42 kg ved topersoners løft i underarmsafstand – indgår direkte i culpavurderingen som norm for forsvarlig arbejdstilrettelæggelse.
- 08 Egen skyld fører kun sjældent til nedsættelse; der kræves væsentligt mere end almindelig uopmærksomhed under arbejdets udførelse.
- 09 Arbejdsgiverens særlige omsorgspligt rækker ikke til arealer, der ikke benyttes under arbejdets udførelse – her gælder alene den almindelige grundejernorm.
- 10 En arbejdstager, der forvolder skade dækket af arbejdsgiverens ansvarsforsikring, er efter erstatningsansvarslovens § 19, stk. 3, fri for ansvar, medmindre skaden er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed – og arbejdsgiveren har da heller ikke regres.
- 11 Arbejdsskadesikringsloven er primær: tilskadekomne kompenseres først efter arbejdsskadesikringsloven, og først derefter kan et supplerende differencekrav rejses efter erstatningsansvarsloven, hvis culpa dokumenteres.
- 12 Arbejdsskadesikringslovens § 77 afskærer regres mod den ansvarlige skadevolder – bortset fra produktansvar (stk. 2) og terrorskader (§ 10 a).
- 13 Den 5-årige forældelsesfrist for differencekrav løber først fra den endelige afgørelse i arbejdsskadesagen.
- 14 Retten til tabt arbejdsfortjeneste ophører, når der på forsvarligt grundlag kan skønnes over det fremtidige varige erhvervsevnetab – også når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer en "delt" afgørelse.

§ 1 To selvstændige ansvarsspor – og hvorfor de skal holdes adskilt

Når en arbejdsulykke sker, aktiveres to helt forskellige ansvarsgrundlag, som i praksis ofte forveksles.

Spor 1 – principalansvaret (hæftelsesansvaret). [Danske Lov 3-19-2](#) er den centrale ulovbestemte hjemmel for arbejdsgiverens hæftelse for skader, som arbejdstageren forvolder på **tredjemand** under arbejdets udførelse. Bestemmelsen fra 1683 lyder stadig i sin oprindelige ordlyd:

End giver Husbond sin Tiener, eller anden, Fuldmagt paa sine Vegne at forrette noget, da bør Husbonden selv at svare til hvad derudj forseis af den, som hand Fuldmagt givet haver, og af hannem igien søge Opretning.

Ansvaret er en hæftelse, ikke et egenansvar: arbejdsgiveren svarer for arbejdstagerens fejl, uanset om arbejdsgiveren selv har noget at bebrejde sig.

Spor 2 – arbejdsgiverens eget pligtansvar. Over for sine **egne ansatte** hæfter arbejdsgiveren ikke efter [Danske Lov 3-19-2](#), men bedømmes efter den almindelige culparegel, hvor pligterne i [arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1](#), [§ 42, stk. 1](#) og [§ 45, stk. 1](#) udgør normen. Erstatningen udmåles efter [erstatningsansvarsloven § 1](#).

Sporene mødes, når en ansat skader en kollega. Her hæfter arbejdsgiveren efter Danske Lov 3-19-2 for kollegaens fejl – Vestre Landsret fastslog i [BS-2863/2010-VLR](#), at arbejdsgiveren var ansvarlig for en medarbejders tilskadekomst, da en kollega under en pause løftede hans ben væk fra nogle paller, hvorved han væltede bagover på en kontorstol og pådrog sig en rygskade:

Af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det endvidere, at Appellant, tidligere Sagsøgte A/S i medfør af Danske Lov 3-19-2 er erstatningsansvarlig for Appelindstævnte 1's, tidligere Sagsøger tilskadekomst som følge af Appelindstævnte 2's, tidligere Sagsøgte ansvarspådragende handlinger...

Endelig ligger [arbejdsskadesikringsloven](#) som et objektivt, culpa-uafhængigt grundlag under det hele. Den beskrives i sektionerne om ASL § 77 og differencekrav nedenfor.

LOV

[Arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1](#)[Arbejdsmiljøloven § 42, stk. 1](#)[Arbejdsmiljøloven § 45, stk. 1](#)[Danske Lov § 3-19-2](#)[Erstatningsansvarsloven § 1](#)

PRAKSIS Landsretten · Arbejdsgivers erstatningsansvar for personskade efter faldulykke under pause

06.06.2012

§ 2 Principalansvarets tre forudsætninger – og hvor det brister

Principalansvaret efter [Danske Lov 3-19-2](#) hviler på tre kumulative forudsætninger, og praksis viser tydeligt, hvor hver af dem kan briste.

(1) Der skal foreligge et reelt arbejdsforhold. Afgrænsningen mod selvstændige kontrahenter, indlejet arbejdskraft og vikarer er ofte omtvistet. Højesteret behandlede spørgsmålet i [BS-56853/2019-HJR](#), hvor sagen netop angik principalansvar ved kranudlejning; Højesteret afviste dog direkte anke efter [retsplejeloven § 368, stk. 4](#). Den beslægtede afgrænsning ses i straffesagen [S-3691-19](#), hvor et tagdækkerselskab forgæves gjorde gældende, at medarbejderen var *udlånt* på timebasis til entreprenørselskabet. Østre Landsret lagde afgørende vægt på, hvem der reelt havde instruktionsbeføjelsen, hvem der leverede faldsikringsudstyret, og at faktureringen alene viste timebetaling uden underliggende entreprisekontrakt – ansvaret blev hos det udlånende selskab.

(2) Skaden skal ligge inden for arbejdsudførelsens rammer. Der sondres mellem tjenstlige handlinger og abnorme privatekursionser. [BS-2863/2010-VLR](#) viser, at også drilleri under en pause på arbejdspladsens pauseområde kan ligge inden for rammerne, når det udspringer af det almindelige samvær på arbejdspladsen. Modsat i Ankestyrelsens klassiske afgørelse [U-20-87](#), hvor en medarbejder efter arbejdstids ophør ventede tre kvarter på kørejlighed og faldt i en smøregrav – opholdet havde alene et privat formål, og skaden lå uden for lovens dækning.

(3) Arbejdstageren skal selv have handlet ansvarspådragende. Dette er den hyppigste bristepunkt. Retten i Aalborg frifandt i [BS-25388/2021-ALB](#) et kranfirma for en alvorlig ulykke, hvor en lastvognschauffør blev klemmt mellem et 11,5 tons betonelement og lastbilens forsmæk:

Det er dog ikke med den skete bevisførelse godtgjort, at Vidne 2 i forbindelse med påbegyndelsen af løftet eller i tilknytning hertil burde have handlet anderledes eller burde have set sagsøgeren, der kan have stået i en blind vinkel, da løftet blev påbegyndt, efter at der – hvilket er ubestridt – blev givet klartegn.

Da kranføreren ikke havde udvist ansvarspådragende adfærd, kunne kranfirmaet heller ikke hæfte efter Danske Lov 3-19-2. Principalansvaret er altså **afledt**: uden culpa hos den ansatte er der ingen hæftelse hos arbejdsgiveren.

LOV	Danske Lov § 3-19-2	Retsplejeloven § 368, stk. 4	
PRAKSIS	Højesteret · Afvisning af direkte anke til Højesteret i sag om principalansvar ved kranudlejning		20.01.2020
	Landsretten · Selskab ansvarlig for manglende faldsikring trods påstand om udlånt arbejdskraft til underentreprise		07.09.2020
	Landsretten · Arbejdsgivers erstatningsansvar for personskade efter faldulykke under pause		06.06.2012
	Byretten · Kranfirma frifundet for erstatningsansvar efter arbejdsulykke, da sagsøger handlede i strid med instruks		28.06.2023
	Ankestyrelsen · Dødsfald efter fald i smøregrav efter arbejdstid: Ikke omfattet af arbejdsskadeforsikringsloven		01.01.1988

§ 3 Den skærpede culpa-norm: arbejdsmiljølovens regler som målestok for uagtsomhed

Over for egne ansatte er arbejdsgiverens ansvar et culpaansvar – men culpavurderingen foretages i dag med arbejdsmiljølovens normer som direkte målestok. [Arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1](#) har stået **uændret siden lovens vedtagelse i 1975** og fastslår kort:

Arbejdet skal planlægges, tilrettelægges og udføres således, at det sikkerheds- og sundhedsmæssigt er fuldt forsvarligt.

De oprindelige forarbejder findes i [Folketingstidende 1974-75, tillæg A, s. 497](#). Parallelt kræver [§ 42, stk. 1](#), at arbejdsstedet indrettes fuldt forsvarligt, og [§ 45, stk. 1](#), at maskiner, redskaber og andre tekniske hjælpemidler er indrettet og anvendes fuldt forsvarligt. Begge bestemmelser har et stk. 2, hvorefter **anerkendte normer og standarder skal følges** – det er denne henvisning, der trækker Arbejdstilsynets vejledninger og administrative praksis ind i den erstatningsretlige culpavurdering.

Højesterets dom af 4. februar 2020 i [BS-27240/2019-HJR](#) er den principielle markør for normens rækkevidde. En pumpemand hos Grenaa Lossekompani betjente et pumpeanlæg på kajen, da to fiskere mistede bevidstheden i en fiskekutters lastrum som følge af svovlbrinte og ammoniak fra rådnet fisk. Han sprang ned for at redde dem og pådrog sig en varig hjerneskade. Højesteret fastslog med stemmerne 3-2, at arbejdsgiveren var erstatningsansvarlig: instruktionsforpligtelsen efter [§ 17, stk. 1](#) og [§ 38, stk. 1](#), rakte ud over medarbejderens *egen* arbejdsfunktion på kajen og omfattede advarsel mod den livsfare, der lurede i lastrummet.

Højesterets dom af 26. september 2025 i [BS-62638/2024-HJR](#) trækker linjen videre til offshoreområdet: arbejdsgiveransvar ved en livbådsøvelse med **manglende risikoreduktion ved frit fald** fra en boreplatform, bedømt efter [offshoresikkerhedsloven § 5, stk. 1](#) sammenholdt med [arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1](#) og [erstatningsansvarsloven § 1](#).

De faktiske forhold i den type sag fremgår klart af Retten i Koldings deldom [BS-30323/2021-KOL](#), hvor en livbådkaptajn under en fritfaldsøvelse sad **med front mod faldretningen**, mens alle andre sad med ryggen til. Båden faldt 28-45 meter og ramte vandet med ca. 200 km/t; kaptajnen fik piskesmæld. Retten lagde vægt på, at kursusudbyderen Falck eksplicit underviste i faren for piskesmæld ved netop denne placering:

Med den viden og uanset hvad producenten evt. har anvist, kunne man ved at placere Sagsøger, som de andre i båden, have undgået arbejdsulykken. Arbejdsgiveren er derfor ansvarlig for arbejdsulykken.

Det bærende ræsonnement går igen i hele praksis: **når en risiko er kendt eller burde være kendt, og den kunne have været fjernet med enkle midler, er undladelsen ansvarspådragende.**

At overholdelse af sektorspecifikke regler ikke i sig selv er nok, illustreres af Arbejds miljølagenævnets afgørelse af 21. december 2019, hvor et strakspåbud om påkørselssikring ved vejarbejde blev stadfæstet, selv om virksomheden havde fulgt de gældende vejregler for afmærkning: den faktiske hastighed var væsentligt højere end den skilte, og arbejdsmiljølovens krav om effektiv sikring gjaldt uafhængigt heraf.

LOV	Arbejds miljølaven § 17, stk. 1	Arbejds miljølaven § 38, stk. 1, 2	
	Arbejds miljølaven § 42, stk. 1, 2	Arbejds miljølaven § 45, stk. 1, 2	Erstatningsansvarsloven § 1
PRAKSIS	Højesteret · Arbejdsgiveransvar ved livbådsøvelse: Manglende risikoreduktion ved frit fald fra boreplatform 26.09.2025 Højesteret · Arbejdsgivers erstatningsansvar for manglende instruktion om giftige gasser i fiskekutters lastrum 04.02.2020 Byretten · Arbejdsgiveransvar for personskade ved livbådsøvelse på boreplatform 22.03.2023 Arbejds miljølagenævnet · Arbejdsgivers ansvar for påkørselssikring ved vejarbejde trods overholdelse af vejregler 21.12.2019		

§ 4 Instruktion, oplæring og tilsyn – pligtansvarets kerne

Langt de fleste ansvarsdomme mod arbejdsgivere hviler på svigt i **instruktion** eller **tilsyn**. Tre mønstre træder frem i praksis.

Erfaring fritager ikke. Østre Landsret fastslog i [S-2114-21](#), at en byggevirksomhed havde tilsidesat sin tilsynsforpligtelse, selv om den skadelidte tømrer havde 30 års erfaring og 10 års ansættelse. Virksomheden havde udleveret brugsanvisninger og indskærpet dem i lokalaftaler – det var ikke nok:

Retten finder, at virksomheden ved indførelsen af de små batteridrevne håndrundsage burde have forudset det som en nærliggende mulighed, at tømrerne uanset brugsanvisningens udvisende ville benytte maskinerne enhåndsbetjent. Ved slet ikke at føre opfølgende tilsyn med, om brugsanvisningernes forskrifter blev fulgt, har virksomheden tilsidesat sin forpligtelse til at påse, at de foranstaltninger, der var truffet for at fremme sikkerhed og sundhed, virkede efter deres hensigt.

Påstanden om, at erfarne medarbejdere er »selvkørende«, fritager altså ikke.

Instruktionen skal være konkret og knytte sig til den faktiske opgave. I [BS-51472/2019-VLR](#) faldt en tagdækker ned fra et stillads, fordi et gelænder ikke var fastgjort. Stilladsentreprenøren blev frifundet, men **arbejdsgiveren** blev fundet ansvarlig:

Herefter og efter bevisførelsen i øvrigt lægger landsretten til grund, at Appelindstævnte ApS ikke har givet Appelindstævnte og Vidne 1 tilstrækkelig instruktion om fremgangsmåden ved oplægning af materialer, eller om hvordan de skulle reagere, når de konstaterede, at stilladset var mangelfuldt.

Samme linje i straffesagen [S-1630-11](#), hvor en ansat arbejdede i 9 meters højde uden at være koblet til sikkerhedswiren. Arbejdsgiveren havde stillet sele og wire til rådighed og givet generel instruktion, men

havde ikke instrueret i, hvordan man sikkerhedsmæssigt kom forbi en pladestak – og førte intet tilsyn. Ansvarsfrihedsreglen i [arbejdsmiljøloven § 83, stk. 3](#) fandt derfor ikke anvendelse.

Egnede hjælpemidler skal ikke bare findes – de skal være til stede og kendt. I [S-3589-11](#) hejste to ansatte hinanden op på en palle på gaflerne af en gaffeltruck ved nedtagning af reoler; den ene mistede en finger. Virksomheden havde faktisk lejet en sakselift – men den stod et andet sted, og de ansatte var ikke oplyst om, at den fandtes. Østre Landsret omgjorde byrettens frifindelse og idømte bøde. Uddannelse (begge havde truckcertifikat) og bevidsthed om reglerne fritog ikke.

Dette svarer til [bekendtgørelse om anvendelse af tekniske hjælpemidler § 6](#), hvorefter det tekniske hjælpemiddel skal være **egnet eller tilpasset** til arbejdet, og [§ 20](#) om arbejdsgiverens pligt til fornøden oplæring.

På procesplan bekræfter Procesbevillingsnævnets afgørelse i [26/14772](#), at netop indsigelser om manglende instruktion og manglende gennemførelse af obligatorisk sikkerhedskursus ikke uden videre kan afvises som udsigtsløse – nævnet meddelte fri proces efter [retsplejeloven § 328](#), hvor Civilstyrelsen havde givet afslag.

LOV

[Arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1](#)
[Arbejdsmiljøloven § 45, stk. 1](#)
[Arbejdsmiljøloven § 83, stk. 3](#)
[Retsplejeloven § 328](#)

PRAKSIS	Landsretten · Virksomhed dømt for manglende tilsyn efter arbejdsskade med håndrundsav	22.11.2022
	Landsretten · Landsretssag om arbejdsulykke: Frifindelse af stilladsansvarlig og erstatningsansvar for arbejdsgiver	18.12.2020
	Landsretten · Arbejdsgiver dømt for gaffeltruck-ulykke: Manglende instruktion udelukkede ansvarsfrihed efter arbejdsmiljøloven § 83, stk. 3	19.06.2012
	Landsretten · Manglende sikring mod nedstyrtning ved tagarbejde: arbejdsgiver ikke fritaget for bødeansvar efter arbejdsmiljølovens § 83, stk. 3	20.12.2011
	Procesbevillingsnævnet · Fri proces meddelt til sag om arbejdsgiveransvar for arbejdsulykke ved tømning af lastbil	01.07.2026

§ 5 Arbejdsstedets indretning: faldulykker fra stillads, gangbro, stige og platform

Faldulykker er den talmæssigt dominerende sagstype, og praksis fra 2023-2025 tegner et konsistent billede: **kendte fysiske risici, der ikke er afhjulpet, koster ansvar** – jf. [arbejdsmiljøloven § 42, stk. 1](#) om arbejdsstedets indretning.

Afgørelse	Ulykkestype	Udfald	Bærende begrundelse
BS-56203/2023-VLR (9. jan. 2025)	Fald i stålkugler ved slyngrenser, ingen riste over grav	Ansvar	Skiltning og ad hoc-fejning ikke effektiv imødegåelse af kendt risiko
BS-16135/2024-VLR (14. apr. 2025)	Fald fra gangbro	Ansvar	Manglende kontrol og vedligehold
BS-12904/2022-VLR (7. maj 2025)	Fald fra loftsstige	Ansvar	Usikker arbejdsmetode
BS-11963/2022-ALB (1. mar. 2024)	Løs plade på egenfremstillet platform	Ansvar	Manglende kontrol og vedligeholdelse af arbejdsudstyr

Slyngrenser-sagen er den mest instruktive. Byretten i Herning fandt i [BS-13255/2020-HER](#), at der »næsten altid« lå stålkugler omkring maskinen, at flere ansatte havde været ved at falde, og at der ikke var riste over den 1 meter dybe grav mellem maskine og gulv. Vestre Landsret stadfæstede og formulerede normen skarpt:

Appellant A/S' skiltning, instruktioner og procedurer for fejning omkring slyngrenseren kan ikke anses for at have været tilstrækkelige til på effektiv måde at imødegå den nævnte risiko, og selskabet har derfor ikke levet op til sin pligt til at sørge for, at arbejdsstedet var indrettet sikkerhedsmæssigt fuldt forsvarligt på uheldsdagen.

Nøgleordet er **effektiv** imødegåelse. Advarselsskiltet »glat« og en fejordning uden skriftlig procedure var ikke en effektiv foranstaltning, når arbejdsgiveren måtte forudse, at ansatte ikke altid ville være tilstrækkeligt opmærksomme.

I [BS-11963/2022-ALB](#) var det en plade på en selvbygget gangbro, hvis søm var rustet væk. Retten i Aalborg formulerede vedligeholdelsespligten som en del af ansvaret:

Det er sagsøgte, der som arbejdsgiver har ansvaret for, at arbejdet kan udføres fuldt sikkerhedsmæssigt forsvarligt, hvilket blandt andet indebærer kontrol og vedligeholdelse af arbejdsudstyret.

Strafferetligt er billedet det samme. I [SS-6433/2020-ALB](#) faldt en smed 3,5 meter fra en stige, der hverken var fastgjort, havde håndfæste 1 meter over adgangsniveauet eller skridsikring – opstillet på et epoxygulv dækket af slibestøv. Han havde aldrig fået instruktion i arbejde i højden. I [SS-6258/2020-ARH](#) stod en ansat på en wienerstige og borede i beton over hovedhøjde med begge hænder; han faldt og fik knust en nyre. Arbejdstilsynets tilsynsførende forklarede, at en wienerstige **aldrig** er egnet til tungt tohåndsarbejde – ansvaret for at stille et egnet hjælpemiddel til rådighed lå hos arbejdsgiveren, uanset at den ansatte var blevet bedt om ikke at bruge netop den stige.

LOV

[Arbejds miljøloven § 38, stk. 1](#)
[Arbejds miljøloven § 42, stk. 1](#)
[Arbejds miljøloven § 45, stk. 1](#)
[Erstatningsansvarsloven § 1, stk. 1](#)

PRAKSIS	Landsretten · Arbejdsgiver fundet erstatningsansvarlig for faldulykke fra loftsstige grundet usikker arbejdsmetode	07.05.2025
	Landsretten · Arbejdsgiver fundet erstatningsansvarlig for faldulykke på grund af manglende kontrol med gangbro	14.04.2025
	Landsretten · Arbejdsgiver fundet erstatningsansvarlig for faldulykke ved slyngrenser grundet glat gulv og manglende afskærmning	09.01.2025
	Byretten · Arbejdsgiver dømt erstatningsansvarlig for faldulykke grundet mangelfuld vedligeholdelse af platform	01.03.2024
	Byretten · Arbejdsgiver ansvarspligtig for faldulykke forårsaget af jernkugler på gulv	24.10.2023
	Byretten · Bødestraf for overtrædelse af arbejds miljøloven ved brug af uegnet stige	20.08.2021
	Byretten · A/S dømt for overtrædelse af arbejds miljøloven efter fald fra stige	19.02.2021

Løfte- og ergonomiske skader: Arbejdstilsynets 42-kg-praksis som culpanorm

§ 6

Ergonomiske skader udgør en selvstændig sagsgruppe, hvor Arbejdstilsynets **administrative praksis** i praksis fungerer som en kvantitativ culpanorm. [AT-vejledningen om ergonomisk arbejds miljø](#) fastslår:

To- eller flerpersoners løft kan efter Arbejdstilsynets administrative praksis ikke erstatte brugen af egnede tekniske hjælpemidler.

Det er Arbejdstilsynets administrative praksis, at vægten af byrden ved topersoners løft ikke må udgøre mere end ca. 70 pct. af, hvad den enkelte ellers kunne løfte. Det vil sige, at to personer – i underarmsafstand og under i øvrigt fuldt optimale forhold – maksimalt må løfte 42 kg.

Denne grænse blev afgørende i **Kemp & Lauritzen-sagen**, [BS-46185/2021-HJO](#) (Retten i Hjørring, 9. januar 2024). En ventilationstekniker med 22 års erfaring løftede sammen med en kollega et **67 kg tungt brandspjæld** manuelt i underarmsafstand op i et hul i en væg og pådrog sig en akut supraspinatussenelæSION. Løftet lå langt over 42 kg-grænsen. Retten lagde vægt på, at manuelle tunge løft var **fast kutyme** i firmaet:

Retten lægger til grund, at teknikerne selv skulle tilrettelægge udførelsen af arbejdet ved kunderne, at det ofte var nødvendigt for dem at finde kreative løsninger på de forskellige montagesteder, og at det var sædvanligt ved Kemp & Lauritzen A/S, at tunge løft af brandspjæld blev foretaget manuelt.

Konklusionen var entydig:

Kemp & Lauritzen A/S har derfor, som følge af uforsvarlig arbejdstilrettelæggelse og instruktion samt mangelfuldt tilsyn, pådraget sig erstatningsansvar for den skade, som overgik Sagsøger den 10. august 2020.

Egen skyld blev afvist – den skadelidte fulgte blot virksomhedens sædvanlige praksis. Erstatningen blev opgjort til **1.360.001,21 kr.**, sammensat af tabt arbejdsfortjeneste efter [erstatningsansvarsloven § 2](#), godtgørelse for svie og smerte efter [§ 3](#) (lovmaksimum 82.000 kr.) og et differencekrav for erhvervsevnetab efter [§ 5](#), jf. [§ 6](#), baseret på AES' afgørelse om 65 % erhvervsevnetab og 15 % varigt mén.

Dommen viser tre ting: (i) en **fast kutyme** for uforsvarlig arbejdsmetode er i sig selv ansvarspådragende – den dokumenterer netop, at tilsynet svigtede; (ii) Arbejdstilsynets kvantitative vejledningsgrænser fungerer som culpanorm i civile erstatningssager; og (iii) den tilskadekomne kan ikke bebrejdes at følge den praksis, arbejdsgiveren selv har etableret.

Samme normhenvisning findes i [bekendtgørelse om anvendelse af tekniske hjælpemidler § 8](#), hvorefter der ved anvendelse af tekniske hjælpemidler i fuldt omfang skal tages hensyn til arbejdsstillingen og øvrige ergonomiske forhold, samt i [bekendtgørelse om projekterendes og rådgiveres pligter § 7](#), der pålægger den projekterende at sørge for, at egnede tekniske hjælpemidler kan bruges ved håndtering af byrder.

LOV

Arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1

Arbejdsmiljøloven § 45, stk. 1

Erstatningsansvarsloven § 2

Erstatningsansvarsloven § 3

Erstatningsansvarsloven § 5

Erstatningsansvarsloven § 6

PRAKSIS

Byretten · Kemp & Lauritzen A/S dømt erstatningsansvarlig for arbejdsulykke ved manuelt løft af 67 kg brandspjæld

09.01.2024

§ 7 Hvor grænsen går: frifindelsessagerne og deres fællestræk

Culpanormen er skærpet, men ikke objektiveret. Frifindelsessagerne har et tydeligt fællestræk: **den sædvanlige, ukomplicerede opgave uden en påviselig, afhjælpelig risiko.**

Østre Landsret frifandt i [BS-32946/2023-OLR](#) (17. marts 2025) arbejdsgiveren, efter at en medarbejder skar sig på en stålplade. Samme resultat i Retten i Hillerøds dom [BS-48469/2021-HBK](#), hvor en smed med næsten 40 års erfaring greb refleksmæssigt efter en glidende metalplade ved en pladesaks og fik et dybt snitsår i underarmen. Trods sagsøgerens anbringender om manglende afgratning, for korte handsker, manglende instruktion og manglende tilsyn frifandt retten:

Henset til arbejdsopgavens sædvanlige og ukomplicerede karakter og sagsøgers mangeårige erfaring med den konkrete arbejdsopgave sammenholdt med, at Arbejdstilsynet ikke har fundet anledning til at påtale den konkrete arbejdsgang, er det ikke godtgjort, at sagsøgte A/S har udvist ansvarspådragende adfærd.

Tre momenter bar frifindelsen:

- Opgaven var **sædvanlig og ukompliceret** for faggruppen.
- Arbejdstilsynet havde ikke påtalt den konkrete **arbejdsgang** (kun en generel nedstyrtningsfare, som blev afhjulpet).
- Der var ikke påvist en **konkret, afhjælpelig** risiko, som arbejdsgiveren burde have fjernet.

Sammenholdt med de fældende domme kan grænsen formuleres således: arbejdsgiveren hæfter for **systemfejl** (manglende hjælpemidler, manglende instruktion i den konkrete fremgangsmåde, uafhjulne kendte risici, kutyme for uforsvarlige metoder) – men ikke for **øjeblikkelige refleksfejl** i en ellers forsvarligt tilrettelagt, rutinepræget arbejdsproces. Bevisbyrden for ansvarsgrundlaget påhviler den tilskadekomne, jf. også [BS-51472/2019-VLR](#), hvor stilladsentreprenøren blev frifundet, fordi det ikke var bevist, at stilladset var opført i strid med forskrifterne eller at tilsynspligten var forsømt.

Også kranfirmasagen [BS-25388/2021-ALB](#) hører hjemme her: kranføreren orienterede sig via rude og kamera, modtog klartegn og kunne ikke se chaufføren, der befandt sig på ladet i strid med sin arbejdsgivers instruks.

LOV	Arbejds miljøloven § 38, stk. 1	Danske Lov § 3-19-2
PRAKSIS	Landsretten · Arbejdsgiver frifundet for ansvar efter medarbejder skar sig på stålplade	17.03.2025
	Landsretten · Landsretssag om arbejdsulykke: Frifindelse af stilladsansvarlig og erstatningsansvar for arbejdsgiver	18.12.2020
	Byretten · Kranfirma frifundet for erstatningsansvar efter arbejdsulykke, da sagsøger handlede i strid med instruks	28.06.2023
	Byretten · Arbejdsgiver frifundet for erstatningsansvar efter snitskade ved håndtering af metalplader	12.06.2023

§ 8 Afgrænsningen tjenstlig/privat og arbejdsgiver/grundejer

Arbejdsgiverens **særlige** omsorgspligt rækker kun så langt, som arbejdet gør. Uden for dette område bedømmes ansvaret efter almindelige regler – typisk grundejernormen.

Højesterets dom af 28. maj 2015 i [Sag 35/2014](#) er den principielle afgrænsning. En medarbejder på Fyens Stiftstidende gled på virksomhedens parkeringsplads 15 minutter før natholdets start, slog hovedet og var bevidstløs i 25 minutter. Flertallet (4 dommere) afviste at anvende den skærpede arbejdsgivernorm:

En arbejdsgiver har efter almindelige erstatningsregler en særlig pligt til at sørge for, at de ansatte kan færdes sikkert på områder, som benyttes under udførelsen af arbejdet. Denne særlige pligt for arbejdsgiveren kan efter vores

opfattelse ikke udstrækkes til et parkeringsareal, som ikke anvendes under udførelsen af arbejdet, og som ikke udgør en umiddelbar adgangsvej til virksomheden.

Ansaret blev derfor bedømt efter grundejernormen, og morgenens saltning plus den påbegyndte aftenglatførebekæmpelse var tilstrækkelig. Dommer Lene Pagter Kristensen dissenterede og ville pålægge en skærpet opmærksomhedspligt netop omkring de tidspunkter, hvor de ansatte samles.

Kriteriet er funktionelt: benyttes arealet *under* arbejdets udførelse, eller er det en umiddelbar adgangsvej? Er svaret nej, gælder alene den almindelige norm.

Samme funktionelle logik styrer arbejdsskadesikringslovens dækning af befordring. Højesteret fastslog i [BS-50886/2019-HJR](#), at en vikars kørsel i egen bil til et sygehusvikariat ikke var dækket, selv om det var en ansættelsesbetingelse at have bil og hun fik kørselsgodtgørelse – arbejdsgiveren havde ingen indflydelse på befordringen den pågældende dag. EU-Domstolens **Tyco-dom** (C-266/14) om arbejdstid kunne ikke overføres:

Direktivet regulerer ikke spørgsmål om arbejdsskadesikring, og der er hverken i arbejdsskadesikringsloven eller dens forarbejder eller i den nævnte bekendtgørelse holdepunkter for, at det skal have betydning for retten til erstatning mv. for arbejdsskade, om tilskadekomsten sker under forhold, der efter direktivet har karakter af arbejdstid.

Højesteret bekræftede linjen i [BS-60052/2024-HJR](#) af 5. november 2025: en ressourcepædagogs 15-20 minutters selvvalgte forberedelse hjemme ændrede ikke den efterfølgende kørsels karakter af almindelig pendling. Vestre Landsrets dom i samme sag, [BS-17001/2023-VLR](#), var afsagt med dissens.

Modsat er skader, der **sker under arbejdet**, dækket uanset den udløsende årsag. I [BS-51368/2022-HJR](#) besvimede en lægestuderende under en patientundersøgelse og slog hovedet mod betongulvet. Højesteret anerkendte skaden som arbejdsskade efter [arbejdsskadesikringsloven § 5](#), jf. [§ 6](#):

As personskade – uanset årsagen til besvimelsen – må således henføres til hendes arbejde eller de forhold, det er foregået under, og der skal ikke foretages en sandsynlighedsvurdering af, om hun ville være kommet lige så slemt til skade, hvis den samme situation var opstået andre steder end på arbejdet.

LOV	Arbejdsmiljøloven § 16	Arbejdsskadesikringsloven § 4, stk. 3
	Arbejdsskadesikringsloven § 5	Arbejdsskadesikringsloven § 6
PRAKSIS	Højesteret · Pædagogs kørsel fra hjemmet efter forberedende hjemmearbejde ikke omfattet af arbejdsskadesikringsloven 05.11.2025 Højesteret · Anerkendelse af personskade som arbejdsskade ved besvimelse under udførelse af arbejde 11.10.2023 Højesteret · Befordring fra hjem til midlertidig arbejdsplads ikke anerkendt som arbejdsskade 10.02.2021 Højesteret · Højesterets afgrænsning mellem arbejdsgiveransvar og grundejeransvar ved faldulykke på parkeringsplads 28.05.2015 Landsretten · Vestre Landsrets dom om arbejdsskadesikring ved færdselsuheld under kørsel til arbejde efter kortvarigt hjemmearbejde 14.08.2024	

§ 9 Egen skyld, accept af risiko og lempelse efter EAL §§ 23-24

Egen skyld er den hyppigste indsigelse fra arbejdsgiversiden – og den mest sjældent succesfulde.

I [BS-56203/2023-VLR](#) gjorde arbejdsgiveren gældende, at medarbejderen kendte forholdene, at der var skiltet »glat«, og at han selv burde have fejlet. Landsretten afviste kort:

Appelindstævnte kan under de foreliggende omstændigheder ikke anses for at have udvist en egen skyld, der kan begrunde, at erstatningen skal bortfalde eller nedsættes.

Samme resultat i [BS-13255/2020-HER](#) og i [Kemp & Lauritzen-sagen](#), hvor retten fastslog, at den tilskadekomne ikke havde handlet så uforsigtigt, at der var grundlag for bortfald eller nedsættelse – han fulgte blot virksomhedens egen kutyme.

Rationalet er, at arbejdsgiveren netop skal indrette arbejdet, så almindelig uopmærksomhed ikke får katastrofale følger. I slyngrenser-sagen sagde landsretten det direkte: det »må have stået som en nærliggende mulighed« for arbejdsgiveren, at ansatte ikke altid ville være tilstrækkeligt opmærksomme. Egen skyld forudsætter derfor en kvalificeret afvigelse – typisk en bevidst tilsidesættelse af en klar og konkret instruks, som i [BS-25388/2021-ALB](#), hvor chaufføren gik op på ladet mellem to kranløft trods udtrykkelig instruks om det modsatte.

Fordelingen mellem arbejdsgiver og medarbejder reguleres af [erstatningsansvarsloven § 23](#):

Erstatning, som en arbejdsgiver har måttet udrede som følge af en arbejdstagers uforsvarlige adfærd, kan kun kræves betalt af denne i det omfang, det findes rimeligt under hensyn til den udviste skyld, arbejdstagerens stilling og omstændighederne i øvrigt.

Bestemmelsen – hvis hovedforarbejde er **betænkning nr. 352/1964 om arbejdsgiveres erstatningsansvar for ansattes skadegørende handlinger m.v.** – indebærer, at arbejdsgiverens regres mod den ansatte i praksis er stærkt begrænset. Efter § 23, stk. 2, kan arbejdstagerens ansvar over for skadelidte tilsvarende nedsættes eller bortfalde.

Den generelle lempelsesregel i [erstatningsansvarsloven § 24, stk. 1](#) giver mulighed for nedsættelse eller bortfald, når ansvaret vil virke urimeligt tyngende, under hensyn bl.a. til skadens størrelse, ansvarets beskaffenhed, skadevolderens forhold og **foreliggende forsikringer**. Bestemmelsen anvendes restriktivt over for professionelle: i [BS-241/2017-HJR](#) afviste Højesteret lempelse, fordi handlingerne var foretaget som led i hvervet og på grund af »graden af den udviste uagtsomhed«. At bestemmelsen derimod har reel gennemslagskraft over for privatpersoner, ses af [BS-15705/2025-HJR](#) af 28. oktober 2025, hvor statens regreskrav for voldserstatning blev nedsat efter § 24.

Efter [§ 24, stk. 2](#) kan der endelig helt eller delvis ses bort fra skadelidtes medvirken – en regel, der understøtter den restriktive linje i egen skyld-vurderingen.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 23, stk. 1, 2	Erstatningsansvarsloven § 24, stk. 1, 2	
PRAKSIS	Højesteret · Nedsættelse af statens regreskrav for voldserstatning efter erstatningsansvarslovens § 24 Landsretten · Arbejdsgiver fundet erstatningsansvarlig for faldulykke ved slyngrenser grundet glat gulv og manglende afskærmning Byretten · Kemp & Lauritzen A/S dømt erstatningsansvarlig for arbejdsulykke ved manuelt løft af 67 kg brandspjæld Byretten · Arbejdsgiver ansvarspligtig for faldulykke forårsaget af jernkugler på gulv Byretten · Kranfirma frifundet for erstatningsansvar efter arbejdsulykke, da sagsøger handlede i strid med instruks		
			28.10.2025
			09.01.2025
			09.01.2024
			24.10.2023
			28.06.2023

§ 10 Forsikringens betydning: EAL § 19 og medarbejderens ansvarsfrihed

Forsikringsdækningen har direkte materiel betydning for, **hvem** der i sidste ende hæfter.

[Erstatningsansvarsloven § 19, stk. 3](#) bestemmer:

Har en arbejdstager forvoldt en skade, der er dækket af en tingsforsikring, en driftstabsforsikring eller arbejdsgiverens ansvarsforsikring, ifalder arbejdstageren ikke erstatningsansvar, medmindre skaden er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed.

Bestemmelsen fik afgørende betydning i [BS-2863/2010-VLR](#). Kollegaen, der havde løftet den tilskadekomnes ben og dermed forårsaget faldet, blev frifundet:

Da Appellant, tidligere Sagsøgte A/S er dækket af en erhvervsansvarsforsikring, og skaden ikke er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed, tiltrædes det, at Appellinstævnte 2, tidligere Sagsøgte ikke er erstatningsansvarlig for skaden jf. erstatningsansvarsloven § 19, stk. 3.

Landsretten fastslog samtidig, at arbejdsgiveren **heller ikke havde regres** mod kollegaen – frifindelsesbestemmelsen udelukker også arbejdsgiverens friholdelseskrav. Skadelidte kollega bar altså ikke selv risikoen, og arbejdsgiverens ansvarsforsikring bar tabet endeligt.

Strukturen er dermed:

- **Er der ansvarsforsikring, og er skaden ikke forsætlig eller groft uagtsom** → arbejdstageren er helt fri, og arbejdsgiveren (dvs. forsikringen) bærer tabet.
- **Er skaden forvoldt forsætligt eller groft uagtsomt** → arbejdstageren kan pålægges ansvar, men [§ 23, stk. 1](#) begrænser alligevel regressen til det »rimelige« under hensyn til den udviste skyld og arbejdstagerens stilling.

Den samme forsikringsbetragtning gennemsyrrer [erstatningsansvarsloven § 25](#) om forsikringsselskabers indbyrdes stilling. I [BS-63777/2024-HJR](#) fastslog Højesteret, at der skal kvalificeret uagtsomhed til at fravige hovedreglen om, at det forsikrede selskab bærer tabet – en betragtning, der ligeledes trækker i retning af, at arbejdsulykker i praksis afregnes mellem forsikringsselskaber, ikke mellem enkeltpersoner.

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 19, stk. 3](#)[Erstatningsansvarsloven § 23, stk. 1](#)[Erstatningsansvarsloven § 25](#)PRAKSIS **Landsretten** · Arbejdsgivers erstatningsansvar for personskade efter faldulykke under pause

06.06.2012

Arbejdsskadesikringsloven som primær ordning – ASL § 77 og § 11 regresforbuddet

Arbejdsskadesikringsloven er den **objektive grundforsikring**, som arbejdsgiverne finansierer.

[Arbejdsskadesikringsloven § 5](#) definerer arbejdsskaden som ulykke (§ 6) eller erhvervssygdom (§ 7), »der er en følge af arbejdet eller de forhold, det er foregået under«. Der kræves **ingen culpa**.

Det afgørende samspil med erstatningsretten fastlægges i [arbejdsskadesikringsloven § 77, stk. 1](#):

Ydelser i henhold til loven kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte, jf. dog stk. 2 og § 10 a. Tilskadekomnes eller de efterladtes krav mod den erstatningsansvarlige nedsættes, i det omfang der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter denne lov.

Lovgivers egen forklaring af bestemmelsens funktion fremgår klart af forarbejderne til **lov nr. 2199 af 29. december 2020** (anmeldelse af arbejdsulykker, opdatering af kapitaliseringsfaktorer m.v.):

Det betyder, at arbejdsskadesikringsloven er primær i forhold til erstatningsansvar efter dansk rets almindelige regler om erstatning, herunder anden lovgivning, og at tilskadekomne altid kompenseres efter reglerne i arbejdsskadesikringsloven, der finansieres af arbejdsgiverne, uanset det ikke er arbejdsgiveren, men tredjemand, der er den ansvarlige skadevolder.

Den ansvarlige skadevolder er kun forpligtet til at betale eventuel differenceerstatning efter dansk rets almindelige regler om erstatning. Krav på differenceerstatning foreligger, når erstatningen udmålt efter erstatningsansvarsloven overstiger erstatningen udmålt efter arbejdsskadesikringsloven.

Undtagelserne fra regresforbuddet er to:

- **Produktansvar** – § 77, stk. 2, indsat ved samme lov med virkning fra 1. januar 2021, netop for at bringe dansk ret i overensstemmelse med EU-Domstolens dom af 21. december 2011 i sag C-495/10. Arbejdsskadesikringsselskaberne og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan herefter rejse regreskrav mod producent eller mellemhandler.
- **Terrorskader** – § 10 a, hvor staten har regres mod ansvarlige skadevoldere.

Regresforbuddet er ikke uden grænser i den anden retning. Højesteret afviste i [BS-46420/2020-HJR](#) (23. august 2021, 3-2) med henvisning til, at Folketinget bevidst havde fjernet en foreslået § 29, stk. 3, at et ansvarsforsikringsselskab, der havde udbetalt tabt arbejdsfortjeneste, kunne indtræde i skadelidtes senere krav på **midlertidig** erhvervsevnetabserstatning:

Vi finder [...] at hverken arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2, dennes analogi eller almindelige obligationsretlige regler kan føre til, at en skadevolder eller et ansvarsforsikringsselskab, der har udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, kan indtræde i skadelidtes krav på midlertidig erhvervsevnetabserstatning efter lovens § 17, stk. 3.

Kommende ændring: Ved lov af 17. december 2025 indsættes i [arbejdsskadesikringsloven § 31, stk. 1](#) et krav om mindst 3 dages fravær som betingelse for anmeldelsespligt (ikrafttræden 1. juli 2026). Ændringen er endnu ikke konsolideret i lovbekendtgørelsen.

LOV

[Arbejdsskadesikringsloven § 5](#)
[Arbejdsskadesikringsloven § 6](#)
[Arbejdsskadesikringsloven § 7](#)
[Arbejdsskadesikringsloven § 29, stk. 2](#)
[Arbejdsskadesikringsloven § 31, stk. 1](#)
[Arbejdsskadesikringsloven § 77, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets dom om ansvarsforsikringsselskabs manglende indtrædelsesret i midlertidig erhvervsevnetabserstatning

23.08.2021

§ 12 Differencekravet: hvornår, hvordan og hvor længe

Den tilskadekomne får **først** ydelser efter arbejdsskadesikringsloven (méngrad efter § 18, erhvervsevnetab efter §§ 17 og 17 a, årsløn efter § 24) og kan **derefter** rejse et supplerende differencekrav efter erstatningsansvarsloven, hvis culpa dokumenteres. Højesteret har afklaret alle led i denne kæde.

Forældelse. Kravet kan ikke forfølges, før arbejdsskadesagen er afgjort. Højesteret fastslog derfor i [Sag 96/2016](#) (24. maj 2017):

Højesteret finder, at der ikke er grundlag for at forstå forarbejderne til forældelsesloven således, at det var hensigten at forringe skadelidtes retsstilling i arbejdsskadesager [...] Højesteret tiltræder derfor, at den 5-årige forældelsesfrist for differencekrav i anledning af en arbejdsskade skal regnes fra den endelige afgørelse i arbejdsskadesagen.

Denne forudsætning har også processuel effekt: i [BS-11963/2022-ALB](#) blev arbejdsgiveren frifundet **for tiden** for kravet om tabt arbejdsfortjeneste, fordi AES endnu ikke havde truffet afgørelse om erhvervsevnetab – mens godtgørelsen for svie og smerte kunne pådømmes straks.

Skæringstidspunktet for tabt arbejdsfortjeneste. [Erstatningsansvarsloven § 2, stk. 1](#) yder erstatning »indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne«. Højesteret fastslog i [BS-4241/2022-HJR](#) (20. december 2022), at forpligtelsen ophører, når AES **på et forsvarligt grundlag** har foretaget et midlertidigt eller endeligt skøn over det varige erhvervsevnetab – og at dette også gælder ved en »delt« afgørelse efter [§ 17 a](#), hvor der tilkendes både aktuelt og varigt tab.

Dommene [BS-32003/2022-HJR](#) og [BS-43706/2022-HJR](#) (begge 20. september 2023) tilføjer, at også **skadevolderen selv** kan bringe forpligtelsen til ophør:

På den baggrund finder Højesteret, at X efter erstatningsansvarslovens § 2 kunne bringe forpligtelsen til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til A til ophør ved på forsvarligt grundlag at udøve et rimeligt skøn over hans fremtidige (varige) erhvervsevnetab og udbetale erstatning i overensstemmelse hermed.

Der opstår altså ikke et »dækningshul«, når der sker en **reel udbetaling** på grundlag af et forsvarligt skøn.

Fradrag og egen skyld. [Sag 54/2011](#) og [Sag 253/2017](#) angår henholdsvis fradrag af midlertidig erhvervsevnetaberstatning i differencekravet og beregningen af differenceerstatning, når skadelidte **både** har udvist egen skyld og modtager ydelser efter arbejdsskadesikringsloven – jf. [ASL § 77](#) sammenholdt med [EAL § 5](#).

Bevis. Lægefaglige skøn i arbejdsskadesager skal som udgangspunkt indhentes fra Retslægerådet, ikke ved privat syn og skøn, jf. [BS-11578/2018-HJR](#). Retslægerådets vurdering var da også udslagsgivende i både Kemp & Lauritzen-sagen og slyngrenser-sagen.

LOV

[Arbejdsskadesikringsloven § 17, stk. 3](#)[Arbejdsskadesikringsloven § 17a](#)[Arbejdsskadesikringsloven § 77, stk. 1](#)[Erstatningsansvarsloven § 2, stk. 1, 2](#)[Erstatningsansvarsloven § 5](#)[Erstatningsansvarsloven § 6](#)

PRAKSIS

Højesteret · Udbetaling af erhvervsevnetaberstatning bragte retten til tabt arbejdsfortjeneste til ophør i sag om arbejdsskade 20.09.2023

Højesteret · Udbetaling af erhvervsevnetaberstatning bragte retten til tabt arbejdsfortjeneste til ophør 20.09.2023

Højesteret · Højesterets afklaring af ophørstidspunkt for tabt arbejdsfortjeneste ved delte afgørelser om erhvervsevnetab 20.12.2022

Højesteret · Højesterets afgørelse om anvendelse af Retslægerådet frem for syn og skøn ved speciallægeundersøgelse i arbejdsskadesag 16.01.2019

Højesteret · Beregning af differenceerstatning ved egen skyld og arbejdsskadeyder 30.08.2018

Højesteret · Beregning af forældelsesfrist for differencekrav i arbejdsskadesager 24.05.2017

Højesteret · Fradrag af midlertidig erhvervsevnetaberstatning i differencekrav efter de dagældende regler i arbejdsskadesikringsloven 04.10.2012

Byretten · Arbejdsgiver dømt erstatningsansvarlig for faldulykke grundet mangelfuld vedligeholdelse af platform 01.03.2024

§ 13 Årsagssammenhæng, forudbestående lidelser og AES' forhandling

Arbejdsskadesagen ved Arbejdsmarkedets Erhvervssikring går forud for erstatningssagen og fastlægger de faktiske og medicinske præmisser, som civilretten typisk bygger på. Ankestyrelsens principafgørelser udgør her den administrative ramme.

Bevisbyrden påhviler den tilskadekomne. Ankestyrelsen opregner i principafgørelse 47-18 de elementer, der indgår:

Sikredes forklaring om, hvad der er sket, og hvornår det er sket. Er der søgt læge/behandler og hvornår er det sket. Hvad er der oplyst ved læge-/behandlerbesøgene om årsagen til besøgene. Er arbejdsgiver bekendt med hændelsen og/eller skaden. Er der vidneforklaringer, og hvornår er disse afgivet.

Forudbestående lidelser er ikke i sig selv en hindring for anerkendelse. Efter principafgørelse 61-19 er kravet, at belastningen skal være **egnet** til at forårsage forværringen:

Ved vurderingen af årsagssammenhæng mellem hændelsen/påvirkningen og forværringen indgår, om den tilskadekomne har været udsat for en belastning, som er egnet til at forårsage den beskrevne forværring. Det er ikke tilstrækkeligt, at der er tidsmæssig sammenhæng mellem hændelsen/påvirkningen og forværringen.

Højesteret har trukket den samme linje i [Sag 255/2015](#): selv hvor det ikke kunne bevises, at faldet havde forårsaget diskusprolapsen, var det tilstrækkeligt, at hændelsen gjorde en symptomfri lidelse **symptomgivende**:

Det forhold, at prolapsen blev symptomgivende, indebærer en forværring af hans forudbestående ryglidelse, idet han fik vedvarende rygmerter, blev uarbejdsdygtig i længere tid og blev opereret for prolapsen.

Principafgørelse 38-20 skærper kravene til oplysningsgrundlaget for hændelser fra 1. januar 2020 og fastslår samtidig, at en endelig diagnose ikke er en betingelse – smerter, der påvirker den daglige livsførelse, kan i sig selv udgøre en personskaade, jf. [arbejdsskadesikringsloven § 6, stk. 2](#).

Konkurrerende årsager. I asbestsagen [Sag 13/2015](#) (11. december 2015) havde en asbesteksponeret medarbejder tillige et tobaksforbrug på 20 pakkeår. Ankestyrelsen ville henføre 90 % af risikoen til rygning og nægte méngodtgørelse. Højesterets flertal anvendte princippet om at tage skadelidte, som han er:

Vi finder, at da A faktisk var ryger, skal der tages udgangspunkt i, at hans risiko for lungekræft [...] er blevet fordoblet fra 10 % til 20 % som følge af asbestpåvirkningen. Vi finder det herefter ikke godtgjort, at As lungekræft med overvejende sandsynlighed skyldes andre forhold end den asbestpåvirkning (arbejdsskaden), han har været udsat for.

Statistiske ætiologiske fraktioner kan altså ikke alene afkræfte formodningsreglen i [arbejdsskadesikringsloven § 12, stk. 2](#).

Grænserne for anerkendelsen. Højesteret fastslog i [BS-58675/2024-HJR](#) (21. oktober 2025), at en **uhjemlet** anerkendelse af en arbejdsskade er ugyldig og skal annulleres – og at forsikringsselskabets passivitet ikke i sig selv udgør en særlig omstændighed, der hindrer tilsidesættelse. Omvendt kan tilskadekomne blive

tilbagebetalingspligtig, hvis ydelser modtages **mod bedre vidende**, jf. [BS-24019/2025-HJR](#) (8. januar 2026) om [arbejdsskadesikringsloven § 40 a, stk. 1, nr. 3](#).

LOV	Arbejdsskadesikringsloven § 5	Arbejdsskadesikringsloven § 6, stk. 1, 2
	Arbejdsskadesikringsloven § 12, stk. 2	Arbejdsskadesikringsloven § 40a, stk. 1
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets dom om tilbagebetaling af erhvervsevnetabserstatning modtaget mod bedre vidende	08.01.2026
	Højesteret · Ugyldighed af uhjemlet anerkendelse af arbejdsskade og betydningen af myndigheders passivitet	21.10.2025
	Højesteret · Forværring af forudbestående ryglidelse anerkendt som arbejdsskade trods manglende bevis for direkte årsag til diskusprolaps	09.11.2016
	Højesteret · Højesteretsdom om méngodtgørelse ved lungekræft: Samspil mellem asbestudsættelse og tobaksrygning	11.12.2015
	Ankestyrelsen · Krav til oplysningsgrundlag ved anerkendelse af arbejdsskadeulykker og forværring af forudbestående sygdom (fra 2020)	01.01.2020
	Ankestyrelsen · Anerkendelse af forværring af forudbestående sygdom som ulykke: Krav om egnethed og årsagssammenhæng	01.01.2019
	Ankestyrelsen · Dokumentationskrav og bevisbedømmelse ved anerkendelse af ulykke som arbejdsskade	01.01.2018

§ 14 Psykiske arbejdsskader og PTSD

Psykisk personskade er udtrykkeligt omfattet af ulykkesbegrebet. [Arbejdsskadesikringsloven § 6, stk. 2](#) fastslår:

Personskaden, jf. stk. 1, kan være fysisk eller psykisk og kan være varig eller forbigående. Det er ikke et krav, at personskaden medfører behov for behandling, eller at personskaden er blevet behandlet.

Erstatningsretligt gælder samme culpanorm som ved fysiske skader – men med arbejdsmiljølovens § 38 om **planlægning og tilrettelæggelse** som den centrale målestok, da psykiske arbejdsskader typisk udspringer af selve arbejdets organisering snarere end af en enkelt fysisk defekt.

Højesteret behandlede i [BS-32995/2025-HJR](#) (23. april 2026) en socialpædagogs krav mod Region Syddanmark om erstatning for **psykisk arbejdsskade pådraget på en psykiatrisk afdeling**. Sagen blev afgjort på grundlag af [arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1 og 2](#), sammenholdt med [erstatningsansvarsloven § 1](#) og [arbejdsskadesikringsloven § 1](#). Henvisningen til § 38, **stk. 2** – om at anerkendte normer og standarder skal følges – er bemærkelsesværdig: den trækker Arbejdstilsynets normer for vold- og trusselsforebyggelse direkte ind i ansvarsvurderingen på det psykosociale område.

På det administrative plan viser [BS-18913/2023-HJR](#) (19. marts 2024) den praktiske betydning: en polititjenestemand med anerkendt PTSD, visiteret til fleksjob og på ledighedsydelse, blev nægtet **forskud** på erhvervsevnetabserstatning. Højesteret fastslog, at AES ikke var afskåret fra at yde forskud efter [arbejdsskadesikringsloven § 16](#), selv om skadelidte var omfattet af den midlertidige ordning i § 17 a:

Der er hverken i disse bestemmelser ordlyd eller forarbejder holdepunkter for, at arbejdsskadesikringslovens § 16, stk. 3, ikke kan anvendes i en situation, hvor den tilskadekomne modtager ledighedsydelse.

Sagen blev hjemvist til realitetsbehandling. Afgørelsen er praktisk vigtig, fordi PTSD-sager typisk har lange sagsforløb, hvor den tilskadekomne står uden dækning i årevis, indtil den endelige afgørelse foreligger.

LOV

Arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1, 2

Arbejdsskadesikringsloven § 6, stk. 2

Arbejdsskadesikringsloven § 16

Arbejdsskadesikringsloven § 17a

Erstatningsansvarsloven § 1

PRAKSIS **Højesteret** · Socialpædagog mod Region Syddanmark: Erstatning for psykisk arbejdsskade ved psykiatrisk afdeling 23.04.2026

Højesteret · Retten til forskud på erstatning for erhvervsevnetab ved modtagelse af ledighedsydelse 19.03.2024

§ 15 Strafansvaret efter arbejdsmiljøloven som spejl af civilretten

Arbejdsmiljølovens strafansvar løber parallelt med det civilretlige og bruges i praksis som **bevismæssig løftestang** i erstatningssagerne – en straffedom eller et strakspåbud dokumenterer typisk den tilsidesættelse, culpavurderingen bygger på.

Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om arbejdsmiljø, sammenfatter systemet:

Arbejdsgiveren er efter arbejdsmiljøloven hovedansvarlig for virksomhedens arbejdsmiljø. Arbejdsgiveren er efter lovens kapitel 4 ansvarlig for at planlægge og tilrettelægge arbejdet, således at det kan udføres lovligt og sikkerheds- og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt, ligesom arbejdsgiveren gennem tilstrækkelig instruktion og effektivt tilsyn er ansvarlig for, at arbejdet også rent faktisk udføres sikkerheds- og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt.

Arbejdsgiveren kan pålægges **objektivt individualansvar** efter [arbejdsmiljøloven § 83, stk. 1](#), men er straffri efter [§ 83, stk. 3](#), hvis alle pligterne efter lovens kapitel 4 er opfyldt. Netop dette spørgsmål afgør de fleste straffesager – og svaret falder som regel ud til ugunst for arbejdsgiveren, jf. [S-1630-11](#), [S-3589-11](#) og [SS-6433/2020-ALB](#).

Rigsadvokatmeddelelsen fastslår desuden en vigtig asymmetri, som understøtter den civilretlige linje om egen skyld:

Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 1554 af 27. december 2019 [...], at ansatte, der kommer til skade ved en arbejdsulykke, ikke straffes. Ansatte, der ved en overtrædelse er årsag til, at en kollega kommer til skade, straffes ligeledes ikke.

Bødeniveauet er skærpet betydeligt. Efter Rigsadvokatmeddelelsens gennemgang gælder for materielle overtrædelser begået **den 1. juli 2025 eller senere** (jf. [lov nr. 340 af 3. april 2025](#)):

Overtrædelsestype	Grundbøde	Tillæg ved alvorlig personskade/død
Materiel overtrædelse	36.900 kr.	+ 73.800 kr. (2×)
Grov materiel overtrædelse	66.900 kr.	+ 133.800 kr. (2×)

Dertil differentieres efter virksomhedens størrelse, jf. [arbejdsmiljøloven § 82, stk. 6](#). Ved **lov nr. 302 af 24. februar 2026** er der desuden angivet et vejledende niveau for **fængselsstraf** til fysiske personer i virksomhedens ledelse ved særligt grove arbejdsmiljøovertrædelser.

Strafudmålingen i praksis illustreres af [S-2114-21](#) (60.000 kr., skærpet af personskade, over 100 ansatte og tidligere forstraffe) og [SS-6258/2020-ARH](#) (40.000 kr.). I [SS-6433/2020-ALB](#) blev en bøde på 120.000 kr. nedsat til 57.500 kr. som følge af lang sagsbehandlingstid, jf. [straffeloven § 82, nr. 13](#) – se tillige [SS-6433/2020-ALB \(skyldsdeld\)](#).

Arbejdsmiljøloven § 82, stk. 1, 2, 6

LOV	Arbejdsmiljøloven § 83, stk. 1, 3	Arbejdsmiljøloven § 86	Straffeloven § 82
PRAKSIS	Landsretten · Virksomhed dømt for manglende tilsyn efter arbejdsskade med håndbrandsav 22.11.2022 Landsretten · Arbejdsgiver dømt for gaffeltruck-ulykke: Manglende instruktion udelukkede ansvarsfrihed efter arbejdsmiljøloven § 83, stk. 3 19.06.2012 Landsretten · Manglende sikring mod nedstyrtning ved tagarbejde: arbejdsgiver ikke fritaget for bødeansvar efter arbejdsmiljølovens § 83, stk. 3 20.12.2011 Byretten · Bødestraf for overtrædelse af arbejdsmiljøloven ved brug af uegnet stige 20.08.2021 Byretten · Virksomhed tiltalt for overtrædelse af arbejdsmiljøloven efter alvorlig faldulykke fra defekt stige 21.04.2021 Byretten · A/S dømt for overtrædelse af arbejdsmiljøloven efter fald fra stige 19.02.2021		

§ 16 Sammenfatning – de bærende linjer i praksis

- 1. To spor, to logikker.** Principalansvaret efter [Danske Lov 3-19-2](#) er en *hæftelse* for arbejdstagerens fejl over for tredjemand og forudsætter culpa hos den ansatte. Pligtansvaret over for egne ansatte er et *egenansvar* og forudsætter culpa hos arbejdsgiveren selv – bedømt efter arbejdsmiljølovens normer.
- 2. Arbejdsmiljøloven er culpanormen.** [§ 38](#) (arbejdets udførelse), [§ 42](#) (arbejdsstedets indretning) og [§ 45](#) (tekniske hjælpemidler) – med deres stk. 2 om anerkendte normer og standarder – trækker Arbejdstilsynets vejledninger og administrative praksis ind i den erstatningsretlige bedømmelse. Grænsen på 42 kg ved topersoners løft er det klareste eksempel.
- 3. Effektivitetskravet.** Skiltning, brugsanvisninger og generelle instrukser er ikke nok. Foranstaltningerne skal **effektivt** imødegå risikoen, og arbejdsgiveren skal føre opfølgende tilsyn med, at de virker efter deres hensigt – [BS-56203/2023-VLR](#) og [S-2114-21](#).
- 4. Erfaring og kutyme frikender ikke – de belaster.** Medarbejderens erfaring fritager ikke for instruktionspligten, og en etableret kutyme for uforsvarlige metoder er selvstændigt bevis for tilsynssvigt – [Kemp & Lauritzen-sagen](#).
- 5. Grænsen for ansvaret.** Frifindelse forudsætter, at opgaven var sædvanlig og ukompliceret, at Arbejdstilsynet ikke har påtalt arbejdsgangen, og at der ikke forelå en konkret, afhjælpelig risiko – [BS-48469/2021-HBK](#) og [BS-32946/2023-OLR](#).
- 6. Den funktionelle afgrænsning.** Arbejdsgiverens skærpede pligt følger arbejdet, ikke matriklen. Uden for arbejdsudførelsens område gælder alene grundejernnormen – [Sag 35/2014](#).
- 7. Egen skyld er en snæver undtagelse.** Der kræves en kvalificeret afvigelse – typisk bevidst tilsidesættelse af en klar, konkret instruks, jf. [BS-25388/2021-ALB](#). Almindelig uopmærksomhed er netop det, arbejdsgiveren skal indrette arbejdet efter.
- 8. Forsikringen bestemmer den endelige tabsplacering.** [EAL § 19, stk. 3](#) friholder arbejdstageren, og [§ 23](#) begrænser arbejdsgiverens regres. I praksis afregnes arbejdsulykker mellem forsikringsselskaber.
- 9. Arbejdsskadesikringsloven er primær.** [ASL § 77](#) afskærer regres (bortset fra produktansvar og terror) og henviser den ansvarlige skadevolder til alene at betale **differenceerstatning**. Forældelsesfristen løber først fra den endelige afgørelse i arbejdsskadesagen – [Sag 96/2016](#).

Praktisk køreplan for den tilskadekomne: (1) anmeldelse og AES-afgørelse om anerkendelse, méngrad ([ASL § 18](#)) og erhvervsevnetab ([§§ 17 og 17 a](#)) på grundlag af årslønningen ([§ 24](#)); (2) dokumentation af arbejdsgiverens

culpa – typisk via Arbejdstilsynets påbud, straffesag og AT-vejledningernes normer; (3) differencekrav efter [EAL §§ 1-6](#) med fradrag for ASL-ydelser, jf. [ASL § 77, stk. 1, 2. pkt.](#)

LOV

[Arbejdsmiljøloven § 38, stk. 1](#)
[Arbejdsmiljøloven § 42, stk. 1](#)
[Arbejdsmiljøloven § 45, stk. 1](#)
[Arbejdsskadesikringsloven § 17](#)
[Arbejdsskadesikringsloven § 18](#)
[Arbejdsskadesikringsloven § 77, stk. 1](#)
[Danske Lov § 3-19-2](#)
[Erstatningsansvarsloven § 19, stk. 3](#)
[Erstatningsansvarsloven § 23, stk. 1](#)

PRAKSIS

Højesteret · Beregning af forældelsesfrist for differencekrav i arbejdsskadesager 24.05.2017

Højesteret · Højesterets afgrænsning mellem arbejdsgiveransvar og grundejeransvar ved faldulykke på parkeringsplads 28.05.2015

Landsretten · Arbejdsgiver frifundet for ansvar efter medarbejder skar sig på stålplade 17.03.2025

Landsretten · Arbejdsgiver fundet erstatningsansvarlig for faldulykke ved slyngrenser grundet glat gulv og manglende afskærmning 09.01.2025

Landsretten · Virksomhed dømt for manglende tilsyn efter arbejdsskade med håndbrandsav 22.11.2022

Byretten · Kemp & Lauritzen A/S dømt erstatningsansvarlig for arbejdsulykke ved manuelt løft af 67 kg brandspjæld 09.01.2024

Byretten · Kranfirma frifundet for erstatningsansvar efter arbejdsulykke, da sagsøger handlede i strid med instruks 28.06.2023

Byretten · Arbejdsgiver frifundet for erstatningsansvar efter snitskade ved håndtering af metalplader 12.06.2023

REFERENCE Lovgrundlag

10 paragraffer

Arbejdsmiljøloven § 38	stk. 1	Arbejdsmiljøloven § 42	stk. 1
Arbejdsmiljøloven § 45	stk. 1	Arbejdsskadesikringsloven § 5	
Arbejdsskadesikringsloven § 77	stk. 1	Danske Lov § 3-19-2	
Erstatningsansvarsloven § 1		Erstatningsansvarsloven § 19	stk. 3
Erstatningsansvarsloven § 23	stk. 1	Erstatningsansvarsloven § 24	stk. 1

MATERIALE Citerede afgørelser

50 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

22

23.04.2026	Socialpædagog mod Region Syddanmark: Erstatning for psykisk arbejdsskade ved psykiatrisk afdeling	10713-12721
08.01.2026	Højesterets dom om tilbagebetaling af erhvervsevnetabserstatning modtaget mod bedre vidende	24019-2025
05.11.2025	Pædagogs kørsel fra hjemmet efter forberedende hjemmearbejde ikke omfattet af arbejdsskadesikringsloven	60052-2024
28.10.2025	Nedsættelse af statens regreskrav for voldserstatning efter erstatningsansvarslovens § 24	15705-2025

21.10.2025	Ugyldighed af uhjemlet anerkendelse af arbejdsskade og betydningen af myndigheders passivitet	58675-2024
26.09.2025	Arbejdsgiveransvar ved livbådsøvelse: Manglende risikoreduktion ved frit fald fra boreplatform	62638-2024
19.03.2024	Retten til forskud på erstatning for erhvervsevnetab ved modtagelse af ledighedsydelse	bs-18913-2023-hjr
11.10.2023	Anerkendelse af personskade som arbejdsskade ved besvimelse under udførelse af arbejde	bs-51368-2022-hjr
20.09.2023	Udbetaling af erhvervsevnetabserstatning bragte retten til tabt arbejdsfortjeneste til ophør i sag om arbejdsskade	bs-32003-2022-hjr
20.09.2023	Udbetaling af erhvervsevnetabserstatning bragte retten til tabt arbejdsfortjeneste til ophør	bs-43706-2022-hjr
20.12.2022	Højesterets afklaring af ophørstidspunkt for tabt arbejdsfortjeneste ved delte afgørelser om erhvervsevnetab	bs-4241-2022-hjr
23.08.2021	Højesterets dom om ansvarsforsikringsselskabs manglende indtrædelsesret i midlertidig erhvervsevnetabserstatning	46420-2020
10.02.2021	Befordring fra hjem til midlertidig arbejdsplads ikke anerkendt som arbejdsskade	bs-50886-2019-hjr
04.02.2020	Arbejdsgivers erstatningsansvar for manglende instruktion om giftige gasser i fiskekutters lastrum	bs-27240-2019-hjr
20.01.2020	Afvisning af direkte anke til Højesteret i sag om principalansvar ved kranudlejning	bs-56853-2019-hjr
16.01.2019	Højesterets afgørelse om anvendelse af Retslægerådet frem for syn og skøn ved speciallægeundersøgelse i arbejdsskadesag	bs-11578-2018-hjr
30.08.2018	Beregning af differenceerstatning ved egen skyld og arbejdsskadeydelser	253-2017
24.05.2017	Beregning af forældelsesfrist for differencekrav i arbejdsskadesager	96-2016
09.11.2016	Forværring af forudbestående ryglidelse anerkendt som arbejdsskade trods manglende bevis for direkte årsag til diskusprolaps	255-2015
11.12.2015	Højesteretsdom om mén godtgørelse ved lungekræft: Samspil mellem asbestudsættelse og tobaksrygning	13-2015
28.05.2015	Højesterets afgrænsning mellem arbejdsgiveransvar og grundejeransvar ved faldulykke på parkeringsplads	35-2014
04.10.2012	Fradrag af midlertidig erhvervsevnetabserstatning i differencekrav efter de dagældende regler i arbejdsskadesikringsloven	54-2011
LANDSRET TEN · ANKEINSTANS		11
07.05.2025	Arbejdsgiver fundet erstatningsansvarlig for faldulykke fra loftsstige grundet usikker arbejdsmetode	9955-11647
14.04.2025	Arbejdsgiver fundet erstatningsansvarlig for faldulykke på grund af manglende kontrol med gangbro	9866-11543

17.03.2025	Arbejdsgiver frifundet for ansvar efter medarbejder skar sig på stålplade	10045-11765
09.01.2025	Arbejdsgiver fundet erstatningsansvarlig for faldulykke ved slyngrenser grundet glat gulv og manglende afskærmning	10243-12025
14.08.2024	Vestre Landsrets dom om arbejdsskadesikring ved færdselsuheld under kørsel til arbejde efter kortvarigt hjemmearbejde	9546-11122
22.11.2022	Virksomhed dømt for manglende tilsyn efter arbejdsskade med håndrundsav	S-2114-21
18.12.2020	Landsretssag om arbejdsulykke: Frifindelse af stilladsansvarlig og erstatningsansvar for arbejdsgiver	3860-4662
07.09.2020	Selskab ansvarlig for manglende faldsikring trods påstand om udlånt arbejdskraft til underentreprise	S-3691-19
19.06.2012	Arbejdsgiver dømt for gaffeltruck-ulykke: Manglende instruktion udelukkede ansvarsfrihed efter arbejdsmiljøloven § 83, stk. 3	S-3589-11
06.06.2012	Arbejdsgivers erstatningsansvar for personskade efter faldulykke under pause	2752-3277
20.12.2011	Manglende sikring mod nedstyrtning ved tagarbejde: arbejdsgiver ikke fritaget for bødeansvar efter arbejdsmiljølovens § 83, stk. 3	S-1630-11

BYRETTE · FØRSTE INSTANS

10

01.03.2024	Arbejdsgiver dømt erstatningsansvarlig for faldulykke grundet mangelfuld vedligeholdelse af platform	9830-11496
09.01.2024	Kemp & Lauritzen A/S dømt erstatningsansvarlig for arbejdsulykke ved manuelt løft af 67 kg brandspjæld	10260-12051
24.10.2023	Arbejdsgiver ansvarspligtig for faldulykke forårsaget af jernkugler på gulv	10074-11801
10.10.2023	Erstatningsansvar for arbejdsulykke ved kørsel med rullepallelevogn på lager	10330-12141
28.06.2023	Kranfirma frifundet for erstatningsansvar efter arbejdsulykke, da sagsøger handlede i strid med instruks	9861-11538
12.06.2023	Arbejdsgiver frifundet for erstatningsansvar efter snitskade ved håndtering af metalplader	9995-11694
22.03.2023	Arbejdsgiveransvar for personskade ved livbådsøvelse på boreplatform	9559-11141
20.08.2021	Bødestraf for overtrædelse af arbejdsmiljøloven ved brug af uegnet stige	6199-7431
21.04.2021	Virksomhed tiltalt for overtrædelse af arbejdsmiljøloven efter alvorlig faldulykke fra defekt stige	6154-7374
19.02.2021	A/S dømt for overtrædelse af arbejdsmiljøloven efter fald fra stige	6154-7373

ANKESTYRELSEN · NÆVN / KLAGEINSTANS

4

01.01.2020	Krav til oplysningsgrundlag ved anerkendelse af arbejdsskadeulykker og forværring af forudbestående sygdom (fra 2020)	38-20
01.01.2019	Anerkendelse af forværring af forudbestående sygdom som ulykke: Krav om egnethed og årsagssammenhæng	61-19

01.01.2018	Dokumentationskrav og bevisbedømmelse ved anerkendelse af ulykke som arbejdsskade	47-18
01.01.1988	Dødsfald efter fald i smøregrov efter arbejdstid: Ikke omfattet af arbejdsskadeforsikringsloven	U-20-87
ARBEJDSMILJØKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		1
21.12.2019	Arbejdsgivers ansvar for påkørselssikring ved vejarbejde trods overholdelse af vejregler	
PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		1
03.12.2024	Taxachauffør pålagt afgift under aflevering af gangbesværet passager: Uenighed om af- og pålæsning	park-4662
PROCESBEVILLINGSNÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		1
01.07.2026	Fri proces meddelt til sag om arbejdsgiveransvar for arbejdsulykke ved tømning af lastbil	26/14772